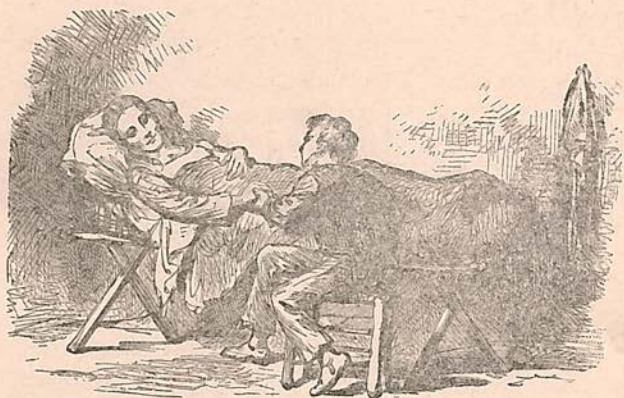

отдѣление и нѣмаше кой да го подържа. За това и той стоеше постоянно при болната си майка.

Но въ къщи всичко се навършваше . . . а зимата бѣше отдавна настъпила. Петровица започна да мисли какво ще стане съ нея и Радоя.

Въ туй врѣме Радой взема столчето, седна при леглото на майка си, улови я за ржката и каза:

— Добра ми майчице, когато ти бѣше здрава грижеше се за менъ, а сега пъкъ реда е мой. Вчера азъ ходихъ при единъ търговецъ и си намѣрихъ работа — ще продавамъ риба, и вечеръ ще си дохаждамъ пакъ тука.

— Добрѣ, Радойчо, продума съ насълзени очи майка му, и азъ да оздравѣя и азъ ще работя . . . .

— Не се грижи за това, мамо; ти гледай да бждешъ само спокойна и тогава ще можешъ по скоро да оздравѣешъ.

Тръската отново залови бѣдната жена и тя започна да бълнува . . . .

Радой отиде при търговецъ и нажаленъ му каза за болната си майка. Търговецътъ, който порано бѣше